

แบบการเสนอผลงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลบุคคล/ตำแหน่ง

ชื่อผู้ขอประเมิน นายประพันธ์ศักดิ์ ใจโพธิ์

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน ทำหน้าที่หัวหน้าหน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี้ยะ สบอ.๑๖ (เชียงใหม่) บริหารจัดการควบคุมงานกิจกรรมของหน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี้ยะและงานที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา

ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง นักวิชาการป่าไม้ ระดับชำนาญการพิเศษ ตำแหน่งเลขที่ ๑๗๙๖ สังกัดส่วนอุทยานแห่งชาติ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๓

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง บริหารการจัดการและพัฒนาป่าอนุรักษ์ ด้านวิชาการป่าไม้ และการมีส่วนร่วมของชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์

ส่วนที่ ๒ ผลงานที่เป็นผลการปฏิบัติงานหรือผลสำเร็จของงาน

๑. เรื่อง ความหลากหลายของระบบนิเวศป่าไม้ในพื้นที่หน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี้ยะ

๒. ระยะเวลาที่ดำเนินการ ปี ๒๕๖๒ – ปัจจุบัน

๓. ความรู้ ความชำนาญงาน หรือความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๓.๑ แนวคิดเรื่องระบบนิเวศป่าไม้ในปลูกฟื้นฟูป่า

๓.๒ แนวคิดในการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าต้นน้ำ ความรู้ในการจำแนกพันธุ์ไม้

๓.๓ ความรู้ในการจำแนกพันธุ์ไม้

๓.๔ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๔. สรุปสาระสำคัญ ขั้นตอนการดำเนินงาน และเป้าหมายของงาน

การศึกษาความหลากหลายของระบบนิเวศป่าไม้ ในพื้นที่ของหน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี้ยะ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้มาใช้ในการปลูกฟื้นฟูป่า ในพื้นที่ป่าต้นน้ำลำธาร เพื่อรักษาป่าให้คงความอุดมสมบูรณ์และฟื้นฟูสภาพป่าที่เสื่อมโทรมให้ฟื้นฟูสภาพกลับคืนมา ระบบนิเวศป่าไม้ (forest ecosystem) หมายถึง แหล่งรวมของสิ่งมีชีวิตทั้งพืชและสัตว์ป่าที่มาอาศัยอยู่ร่วมกันและก่อให้เกิดความสัมพันธ์ต่อสิ่งมีชีวิตด้วยกันเองในหลายรูปแบบ มีการส่งผ่านพลังงาน ระหว่างระบบหรือภายในระบบ กล่าวได้ว่า พื้นที่คุ้มครอง (protected areas) นั้นจัดเป็นระบบนิเวศป่าไม้ระบบหนึ่ง การศึกษาระบบนิเวศป่าไม้จะพิจารณาถึงระบบนิเวศป่าบก (terrestrial ecosystem) ซึ่งในระบบนิเวศป่าไม้ประกอบด้วยระบบนิเวศย่อยที่สำคัญ คือ ระบบนิเวศย่อยป่าผลัดใบ (deciduous forest ecosystem) และระบบนิเวศย่อยป่าไม่ผลัดใบ (evergreen forest ecosystem) โดยที่ระบบนิเวศย่อยป่าผลัดใบ ประกอบด้วยชนิดป่าที่สำคัญ ๔ ชนิด คือ ป่าผสมผลัดใบ (mixed deciduous forest) ป่าเต็งรัง (deciduous dipterocarp forest) ป่าทุ่ง (savannah forest) และทุ่งหญ้า (grassland) ส่วนระบบนิเวศย่อยป่าไม่ผลัดใบ ประกอบด้วยป่าบกที่สำคัญ ๕ ชนิด คือ ป่าดิบชื้น (moist evergreen forest) ป่าดิบแล้ง (dry evergreen forest) ป่าดิบเขา (montane evergreen forest) ป่าสนเขา (pine forest) -ป่าสนเขาหรือป่าสน (Coniferous Forest หรือ Pine Forest) ป่าสนเขาหรืออาจเรียก

อีกอย่างว่า ป่าสนในประเทศไทยมักปรากฏอยู่ตามภูเขาสูงเป็นส่วนใหญ่ซึ่งเป็นพื้นที่ซึ่งมีความสูงจากระดับน้ำทะเลตั้งแต่ ๗๐๐ เมตรขึ้นไป โดยทั่วไปมักจะขึ้นอยู่ในที่ซึ่งดินไม่ค่อยมีความอุดมสมบูรณ์มากนัก มีความเป็นกรดสูง มีสภาพภูมิอากาศที่มีอุณหภูมิค่อนข้างต่ำเป็นระยะเวลายาวนานและยังมีความแห้งแล้งที่ป่าดิบปรับตัวได้ยาก[๑] ลักษณะของป่าสนเขาจะเป็นป่าโปร่งไม่ผลัดใบ ซึ่งจะมีเพียงต้นสนเขาปรากฏอยู่เท่านั้น อาจมีพันธุ์ไม้อื่นปรากฏอยู่บ้างแต่ก็พบได้น้อยในสังคมป่าสนเขาจะมีชั้นเรือนยอดด้านตั้ง แยกได้เป็น ๓ ชั้น เรือนยอด ดังนี้

เรือนยอดชั้นบนสุด ชั้นนี้จะประกอบด้วยไม้สนสองใบหรือไม้สนสามใบ

เรือนยอดชั้นรอง ประกอบไปด้วยไม้ในป่าดิบเขาในระดับต่ำมีความหนาแน่นแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อม เช่น ก่อแอบ ก่อสีเสียด กายาน สลักป่า เป็นต้น
ชั้นพีชคลุมดิน จะขึ้นอยู่ใกล้กับลักษณะโครงสร้างของป่าที่แปรผันไปตามสภาพแวดล้อมของพื้นที่และลักษณะของความหนาแน่นของเรือนยอดชั้นบน[๑]

ป่าดิบเขา (Montane or Hill evergreen forest) ป่าดิบเขาในประเทศไทยอาจแบ่งย่อยตามลักษณะโครงสร้างของป่าออกเป็นสองสังคมย่อยคือ ๑) ป่าดงดิบเขาระดับต่ำ (lower montane forest) เป็นป่าที่ประกอบด้วยไม้ที่สูงใหญ่มีเรือนยอดชั้นบนสูงถึง ๓๐ เมตร มีไม้หนาแน่นและเด่นด้วยไม้ก่อชนิดต่าง ๆ ผสมกับไม้ในสกุลอื่น ๆ ที่อาจพบได้ในป่าดงดิบแล้งบางแห่งในที่สูง ตามต้นไม่มีพืชเกาะติดน้อย พื้นป่ามีซากทับถมที่ไม้หนา พบในระดับความสูงประมาณ ๑,๒๐๐ เมตร ถึง ๑,๘๐๐ เมตร และ ๒) สังคมย่อยเป็นป่าดงดิบเขาระดับสูง (upper montane forest) มีลักษณะโครงสร้างของสังคมแตกต่างอย่างเด่นชัด คือ เรือนยอดชั้นบนสูงประมาณ ๒๐ เมตร กิ่งก้านคดงและก่อตัวเป็นก้อนบนกิ่งใหญ่ และตามลำต้นมีมอส และไม้อิงอาศัยเกาะติดหนาแน่น [๔] เช่น ป่าดงดิบเขา บนยอดอินทนนท์ที่สูงเกิน ๒,๐๐๐ เมตรขึ้นไป เป็นต้น บางครั้งบนพื้นที่เขาสูงอาจพบป่าละเมาะระดับสูง (scrub forest หรือ Subalpine vegetation) เช่น พบที่ดอยเชียงดาว โดยมีกลุ่มพืชเขตอบอุ่นหลายชนิดขึ้นอยู่ร่วมกันมาก[๕]

ป่าหลักในหน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะ

๑. ป่าดิบชื้น (Tropical Rain Forest) ป่าดิบชื้นเป็นป่าฝนในเขตร้อน (Tropical rain forest) มีฝนตกชุกเกือบตลอดปี และมีความชุ่มชื้นในดินค่อนข้างสูงสม่ำเสมอตลอดทั้งปี
ป่าดิบชื้นมีลักษณะเป็นป่ารกทึบจะประกอบด้วยพรรณไม้หลากหลาย ซึ่งชนิด ไม้ต้นของเรือนยอดชั้นบน ส่วนใหญ่เป็นไม้วงศ์ยาง-ตะเคียน (Dipterocarpaceae) มีลำต้นสูงใหญ่ตั้งแต่ ๓๐-๕๐ เมตร ถัดลงมา เป็นไม้ต้นขนาดกลางและขนาดเล็กซึ่งสามารถขึ้นอยู่ได้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ได้

๒. ป่าเต็งรัง (Deciduous Dipterocarp Forest)

ป่าชนิดนี้มีอยู่มากทางภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ส่วนภาคใต้และชายทะเลด้านตะวันออกเฉียงใต้ปรากฏว่ามีอยู่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีมากที่สุด คือประมาณ ๗๐-๘๐% ของป่าชนิดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในภาคนี้ทั้งหมด ป่าชนิดนี้มีอยู่ทั่วไปทั้งที่ราบและที่เขาสสูง ดินมักเป็นทรายและลูกรัง ซึ่งจะมีสีค่อนข้างแดง ในบางแห่งจึงเรียกว่าป่าแดง ส่วนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีป่าขึ้นตามเนินที่เรียกว่าโคก จึงเรียกว่าป่าโคก ลักษณะป่าชนิดนี้เป็นป่าโปร่งมีต้นไม้ขนาดเล็กและขนาดกลางขึ้นอยู่กระจัดกระจาย พื้นป่าไม่รกทึบ มีหญ้าชนิดต่าง ๆ และไม้ไผ่ขึ้นอยู่โดยทั่วไป พันธุ์ไม้ในป่านี้ได้แก่ เต็ง รัง พะยอม มะขามป้อม เป็นต้น

๓. ป่าดิบเขา (Hill Evergreen Forest) ป่าชนิดนี้เกิดขึ้นในพื้นที่สูงๆ หรือบนภูเขาตั้งแต่ ๑,๐๐๐-๑,๒๐๐ เมตร ขึ้นไปจากระดับน้ำทะเล มีปริมาณน้ำฝนระหว่าง ๑,๐๐๐ - ๒,๐๐๐ ม. ส่วนใหญ่อยู่บนเทือกเขาสูงทางภาคเหนือ และบางแห่งในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พืชที่สำคัญได้แก่ไม้วงศ์ก่อ เช่น ก่อสีเสียด ก่อตาหมู่น้อย อบเชย พวกไม้ซุนและสนสามพันปี ส่วนไม้ชั้นรอง ได้แก่ เป้ง สะเดาช้าง และขมิ้นต้น และไม้พื้นล่าง เป็นพวกเฟิร์น กล้วยไม้ดิน มอสต่างๆ

๔. ป่าเบญจพรรณ (Mixed Deciduous Forest) ป่าผลัดใบผสม หรือป่าเบญจพรรณมีลักษณะเป็นป่าโปร่งและยังมีไม้ไผ่ชนิดต่าง ๆ ขึ้นอยู่กระจัดกระจายทั่วไปพื้นที่ดินมักเป็นดินร่วนปนทราย ป่าเบญจพรรณในภาคเหนือมักจะมีไม้สักขึ้นปะปนอยู่ทั่วไปครอบคลุมลงมาถึงจังหวัดกาญจนบุรี ในภาคกลางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคตะวันออก มีป่าเบญจพรรณน้อยมากและกระจัดกระจาย พันธุ์ไม้ชนิดสำคัญได้แก่ สัก ประดู่แดง มะค่าโมง พยุง ชิงชัน พิจัน ตะแบก เสลา อ้อยช้าง ส้าน ยม หอม ยมหิน มะเกลือ สมพง เก็ดดำ เก็ดแดง นอกจากนี้มีไม้ไผ่ที่สำคัญ เช่น ไผ่ป่า ไผ่บง ไผ่ซาง ไผ่รวก ไผ่ไร่

๕. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

๑. รู้ชนิดพันธุ์ไม้ในพื้นที่หน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะ
๒. รู้โครงสร้างป่าและหนาแน่นของป่า
๓. รู้ชนิดพันธุ์ไม้ที่เหมาะสมที่จะทำการปลูกฟื้นฟูป่าในพื้นที่
๔. ได้สื่อสารองค์ความรู้กระจายสู่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในพื้นที่

๖. การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

หน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะ ทราบถึงความต้องการชนิดพันธุ์ไม้ที่เหมาะสมในการที่จะปลูกฟื้นฟูป่าชุมชนเห็นคุณค่าและรู้ชนิดพันธุ์ไม้ที่เหมาะสมรวมถึงมีการคัดเลือกพันธุ์ไม้ตามหลักวิชาการมากขึ้น มีการเผยแพร่ความรู้สู่ชุมชน สถานศึกษา หน่วยงานองค์กรที่เกี่ยวข้อง ในการคัดสรรพันธุ์ไม้ที่เหมาะสมประโยชน์ของความหลากหลายทาง มนุษย์สามารถได้รับประโยชน์จากความหลากหลายทางธรรมชาติในหลาย ๆ ด้าน ดังนี้

๑. ประโยชน์ด้านการบริโภคใช้สอย หมายถึงประโยชน์ของความหลากหลายทางชีวภาพที่เป็นทรัพยากรทางธรรมชาติอันเอื้อต่อปัจจัยในการดำรงชีวิตให้แก่มนุษย์ เช่น ด้านอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค เป็นต้น

ก. ด้านการผลิตอาหาร มนุษย์รับอาหารจากพืชและสัตว์ พืชไม่น้อยกว่า ๕,๐๐๐ ชนิดที่สามารถนำมาประกอบอาหารได้ และไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ชนิดที่มนุษย์นำมาเพาะปลูกเป็นอาหารของมนุษย์และสัตว์ แต่มีเพียง ๒๐ ชนิดเท่านั้นที่ใช้เป็นอาหารหลักของประชากรโลก คือ พวกกะป๋อ ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ข้าวสาลี มันฝรั่ง ความหลากหลายทางธรรมชาติที่มนุษย์นำมาใช้เป็นแหล่งอาหารจะเป็นแหล่งวัตถุดิบที่ถูก นำมาใช้ ในการปรับปรุงคัดเลือกพันธุ์เพื่อให้ได้ผลผลิตมากขึ้น

ข. ด้านการแพทย์ มีการใช้ประโยชน์จากพืชและสัตว์ในทางการแพทย์มากมายประมาณร้อยละ ๒๕ ของยารักษาโรคผลิตขึ้นมาจาก พืชดั้งเดิม เช่น การนำพืชพวก ชินโคนา (cinchona) ผลิตยาควินินที่ใช้รักษาโรคมาลาเรีย

๒. ประโยชน์ด้านการผลิต ด้านการอุตสาหกรรม ผลผลิตของป่าที่นำมาใช้ประโยชน์ไม่ว่าจะโดยตรง เช่น การป่าไม้ ของป่า หรือโดยอ้อม เช่นการสกัดสารเคมีจากพืชในป่า

๓. ประโยชน์อื่น ๆ อันได้แก่คุณค่าในการบำรุงรักษาระบบนิเวศให้สามารถดำรงอยู่ได้ และดูแลระบบนิเวศ ให้คงทน เช่น การรักษาหน้าดินการตรึงไนโตรเจนสู่ดิน การสังเคราะห์พลังงานของพืช การควบคุมความชื้น เป็นต้น ซึ่งจัดเป็นประโยชน์ที่สำคัญ ตลอดทั้งในดำนันทนาการและการท่องเที่ยวของมนุษย์

๗. ความยุ่งยากและซับซ้อนในการดำเนินการ

ความหลากหลายในระบบนิเวศสูง ความหลากหลายจากแนวคิดวัฒนธรรมที่แตกต่างจากคนในพื้นที่ที่มีทั้งชนเผ่ากะเหรี่ยง ชนเผ่าม้งและคนไทยพื้นราบ ความแตกต่างในสภาพภูมิศาสตร์ที่มีความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางที่ ๔๐๐-๑,๕๐๐ เมตร เป็นอุปสรรคที่ซับซ้อนในการจัดเก็บข้อมูลที่แตกต่าง

๘. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

๑. การคมนาคมสัญจร
๒. การสื่อสาร
๓. ระบบฐานข้อมูลเดิมมีจำกัด

๙. ข้อเสนอแนะ

ให้จัดทำฐานข้อมูลประเภทช่วงชั้นป่าและองค์ความรู้ทางด้านวิชาการประเภทป่าไม้ มีความรู้พื้นฐานด้านความเชื่อและค่านิยมในพื้นที่ ที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ได้นำองค์ความรู้ถ่ายทอดสู่ชุมชนสถานศึกษาและหน่วยงานองค์กรที่เกี่ยวข้อง

๑๐. การเผยแพร่ผลงาน (ถ้ามี)

๑. สื่อออนไลน์
๒. จัดนิทรรศการในงานกิจกรรมในพื้นที่
๓. วิทยากรสื่อสารบรรยายให้ความรู้แก่สถานศึกษา ผู้นำชุมชนและหน่วยงานองค์กรในพื้นที่

๑๑. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

- (๑).....สัดส่วนของผลงาน.....%
- (๒).....สัดส่วนของผลงาน.....%
- (๓).....สัดส่วนของผลงาน.....%

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) ผู้ขอประเมิน

(นายประพันธ์ศักดิ์ ใจโพธิ์)

วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๗

ขอรับรองว่าสัดส่วนการดำเนินการข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

รายชื่อผู้มีส่วนร่วมในผลงาน	ลายมือชื่อ
(๑)	
(๒)	
(๓)	

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ)

(นายสมศักดิ์ มั่งมี)

(ตำแหน่ง) ผู้อำนวยการส่วนจัดการต้นน้ำ

วันที่...../.....๑๖ ๖.ค. ๒๕๖๗...../.....

(ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล)

(ลงชื่อ)

(นายกริชสยาม คงสตรี)

(ตำแหน่ง) ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๖

วันที่...../.....๑๗ ๖.ค. ๒๕๖๗...../.....

(ผู้อำนวยการกอง/สำนัก ขึ้นไป)

หมายเหตุ : ๑. คำรับรองจากผู้บังคับบัญชาอย่างน้อยสองระดับ คือ ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล และผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไป
อีกหนึ่งระดับ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นบุคคลคนเดียวกัน ก็ให้คำรับรองหนึ่งระดับได้
๒. การเสนอผลงานให้มีความยาวไม่น้อยกว่า ๕ หน้ากระดาษ A๔

**แบบการเสนอข้อเสนอแนวคิดการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)**

๑. เรื่อง การฟื้นฟูป่าต้นน้ำตามหลักวิชาการและการพัฒนาการมีส่วนร่วมของชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์

๒. หลักการและเหตุผล

ป่าต้นน้ำเป็นพื้นที่ระบบนิเวศที่มีความสำคัญ ผันแปรต่อปริมาณน้ำท่าที่ไหลลงสู่แม่น้ำหลัก เพื่อการอุปโภคบริโภค โดยเฉพาะในพื้นที่ภาคเหนือ หน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะหน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะ ตำบลบ้านแปะ อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ เดิมชื่อโครงการหลวงขุนแปะ (ฝ่ายป่าไม้) สังกัดส่วนอนุรักษ์ต้นน้ำสำนักอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ กรมป่าไม้ ดำเนินกิจกรรมด้านการอนุรักษ์และฟื้นฟูป่าในพื้นที่โครงการหลวงขุนแปะ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีการบุกรุกป่าเพื่อทำไร่เลื่อนลอย ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้ก่อตั้งหน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะ สังกัดสำนักบริหารจัดการในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่ ๑๖ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ขึ้นโดยตั้งสำนักงานอยู่ใกล้ศูนย์พัฒนาโครงการหลวงขุนแปะ ปัจจุบันเป็นหน่วยย่อย หน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๊ยะ (ประตูเมือง) ในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้เปลี่ยนสังกัดเป็น ศูนย์จัดการต้นน้ำปิงตอนกลาง ส่วนจัดการต้นน้ำ สำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑๖ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากพื้นที่สำนักงานเดิมคับแคบ หน่วยงานฯ จึงได้ร่วมหารือกับผู้นำหมู่บ้านและชุมชนในพื้นที่เพื่อย้ายสำนักงาน และได้สร้างสำนักงานหน่วยงานอย่างเป็นทางการขึ้นบริเวณห้วยอมบ้านผาลาด บ้านบนนา หมู่ที่ ๑๔ ต.บ้านแปะ อ.จอมทอง จ.เชียงใหม่ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

การฟื้นฟูป่าต้นน้ำที่เหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุดจำเป็นต้อง ศึกษาพันธุ์ไม้ที่เหมาะสมกับดิน น้ำ ป่า สภาพภูมิโนเศในทีแห่งนั้นๆ รวมถึงการมีส่วนร่วมของคณในพื้นที เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการฟื้นฟูป่าได้อย่างมี ประสิทธิภาพและเกิดผลตามวัตถุประสงค์

๓. บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

การใช้ประโยชน์จากป่าไม้ทีมีมากขึ้น ทำให้เกิดสภาพป่าเสื่อมโทรมจึงจำเป็นต้องอย่างยิงในการบริหารจัดการ ในด้านการฟื้นฟูสภาพป่า ทั้งนี้การทีจะฟื้นฟูสภาพป่าจำเป็นต้องม้องค้ความรู้ทางด้านวิชาการและการมีส่วนร่วมของคณในชุมชน รวมถึงการตระหนักเห็นคุณค่าของทรัพยากรป่าไม้ โดยการจะบรรลุเป้าหมายนั้นจะ เกี่ยวข้องถึงนโยบาย งบประมาณและการมีส่วนร่วมของคณในพื้นที

๔. ผลทีคาดว่าจะได้รับ

- ป่าต้นน้ำได้รับการฟื้นฟูและมีสภาพป่าทีอุดมสมบูรณ์มากขึ้น
- ชุมชนมีส่วนร่วมในการตระหนักถึงคุณค่าของป่าไม้

๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จ

- ป่าไม่ได้รับการฟื้นฟู มีสภาพป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์มากขึ้น
- ชุมชนมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ และเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน
- มีฐานข้อมูลในชนิดพันธุ์ไม้ในพื้นที่หน่วยจัดการต้นน้ำแม่เตี๋ยะ

(ลงชื่อ)

(นายประพันธ์ศักดิ์ ใจโพธิ์)

วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๖๗

ผู้ขอประเมิน